

nutí odvolání podle §§ 471 č. 2 a 474 odst. 2 jako nepřípustného, jestliže by odvolatel ve sporu pod 5.000 K brojil pod rouškou odvolání pouze proti rozhodnutí o lhůtě.

Nařízení toto má značný význam pro dlužníky. Tak zejména u krajských soudů bylo vedeno dosti »protahovaček«. Z rozsudků se dlužníci, snažící se oddáliti svou platební povinnost, odvolávali a týrali odvolací soud nemožnými důvody. Nyní naopak platební tíseň, tento vlastní, pečlivě zakrývaný animus agens mnohých odvolání, stane se hlavním argumentem rekursu, který je nadto prostředkem pro dlužníka daleko levnějším. Zbyněk Tauchman.

P o z n á m k a r e d a k c e :

K této glase upozorňujeme na dva různé názory týkající se otázky, zda nařízení ze 7. X. 1939 platí před soudy Protektorátu pro kohokoli nebo jen pro Němce. V Soudcovských listech 1/1940 na str. 8 obírá se touto otázkou podrobně autor označený J. T. a dospívá k výkladu, že výhod nařízení ze 7. X. 1939 mohou se dovolávat jen státní příslušníci Říše. Naproti tomu JUDr. Hanuš v témže čísle na str. 10—11 předpokládá, že výhody platí pro kohokoliv. Praxe rozhodla se pro názor poslední, a pokud jest nám známo, používá předpisů nařízení bez ohledu na to, zda jde o Němce či nikoli.

Zákaz zvyšování cen při soudních dražbách.

Ministerstvo spravedlnosti sdělilo soudům:

Zemský úřad v Praze vydal na základě výnosu nejvyššího cenového úřadu ze dne 25. října 1939, č. j. 34.091 pres./2-1939 všem okresním úřadům oběžník ze dne 21. listopadu 1939, č. 929/1-odd. 28a z r. 1939 tohoto znění:

»Podle § 1 nařízení předsedy vlády ze dne 20. července 1939, č. 175 Sb., o zákazu zvýšení cen, je zakázáno zvýšiti ceny zboží, statků a úkonů všeho druhu, jakož i veškeré úplaty, na které se vztahuje působnost nejvyššího úřadu cenového podle vl. n. č. 121/1939 Sb., nad jejich stav ke dni 20. června 1939.

Zákaz tento postihuje veškeré ceny a úplaty, ať byly stanoveny předpisem právním či zajištěny smluvně, nebo dosaženy jakýmkoli jiným způsobem. Zákaz ten týká se tedy i cen, docílených ve veřejných dražbách.

Pokud nebude stanoveno jinak, nelze konání veřejných dražeb, ať již jde o dražby dobrovolné nebo nařízené, brániti. Ceny při dražbě docílené nesmějí však překročiti cenu dovolenou, t. j. buď stanovenou cenu anebo cenu, jaké za stejných podmínek bylo nebo mohlo býti dosaženo dne 20. června 1939.

Aby bylo zjištěno dodržování předpisů nař. č. 175/1939 Sb., při konání veřejných dražeb, je nutno, aby osoba dražbu pořádající si včas opatřila znalosti o tom, jaké ceny jsou podle citovaného nařízení dovoleny. Lze-li podle všech daných okolností míti za to, že by byla národohospodářsky oprávněna vyšší cena podle 20. června 1939 a lze-li očekávati, že by takováto vyšší cena byla na chystané veřejné dražbě docílena, jest věcí osoby dražbu pořádající, aby před konáním dražby včas si vyžádala povolení výjimky z ustanovení o zákazu zvýšení cen podle § 3 nař. č. 175/1939 Sb. u příslušného úřadu, pověřeného agendou cenovou. Který úřad je příslušný, je zřejmo z dílu III. pokynu nejvyššího úřadu cenového ze dne 27. července 1939.

Nedodržování ustanovení nař. č. 175/1939 Sb. při veřejné dražbě je trestné podle čtvrté části vl. n. č. 121/1939 Sb.; upozorňuje se tu zejména též na ustanovení § 9, odst. 3 vl. n. č. 121/1939 Sb.»

O oběžníku tom byly uvědoměny i soudy. Stejný oběžník vydal nebo vydá zemský úřad v Brně.

Podle sdělení nejvyššího cenového úřadu ze dne 7. prosince 1939, č. j. 7157-pres/2. 1939 slova »za stejných podmínek« znamenají, že jde o ceny, jak jich bylo nebo mohlo býti dosaženo dne 20. června 1939 při dražbách stejného druhu.

Ministerstvo spravedlnosti doporučuje, aby v protokolech o dražbách bylo výslov-

ně zjištěno, jakou cenu uvedl znalec za přípustnou nejvyšší cenu.

Jde-li arci o věci s cenami minimálními nebo maximálními, musí býti tyto ceny dodrženy. Pokud jde o věci, na něž jsou stanoveny pevné ceny, dražba se o nich konati nemůže, není však vyloučeno, aby věci ty byly prodány z volné ruky za pevnou cenu. (Č. 42.835/39.)«

Jazyková praxe.

(Nejdůležitější ustanovení výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 29. prosince 1939, č. j. 45.015, o užívání jazyků u soudů a jiných justičních orgánů v Protektorátu Čechy a Morava.)

Vzhledem k vládním usnesením ze dne 25. července 1939 (oběžník předsednictva ministerské rady ze dne 19. srpna 1939, č. j. 18.377/39 m. r., intimovaný výnosem ministerstva spravedlnosti ze dne 22. srpna 1939, č. 31.314/39-8 a ze dne 14. září 1939 (oběžník předsednictva ministerské rady ze dne 14. září 1939, č. j. 21.028/39 m. r., intimovaný výnosem ministerstva spravedlnosti ze dne 18. září 1939, č. 33.991/38-8) vydává ministerstvo spravedlnosti pro soudy a jiné justiční orgány tyto pokyny o užívání německého jazyka:

I. Podání v německém jazyku a jich vyřizování.

1. Podání všeho druhu, ať písemná či ústní, učiněná v německém jazyku, musí býti přijímána, nechť jsou od kohokoliv, tedy bez zřetele na státní a národnostní (jazykovou) příslušnost podatele nebo jeho zástupce. Stejně platí o německy sepsaných přílohách podání.

2. . . . .

3. . . . .

4. Předchozí předpisy platí přiměřeně i o ověřovacích doložkách. Na listinách určených pro cizinu nelze však přinotivati ověřovací doložku jen česky (srv. oddíl VI.).

II. Vyřízení bez předchozího podání.

1. Vyřízení bez předchozího podání jest vydati jen německy, je-li určeno příslušníku německého jazyka, a v obou jazycích, je-li mezi účastníky, kterým se vyřízení

vydává, aspoň jeden příslušník německého jazyka; takovým vyřízením bez předchozího podání jsou zejména obsílky svědků, znalců atd. Příslušníky německého jazyka mohou býti i osoby právnické. Státní příslušnost je i tu nerozhodná. Není-li u soudu známa jazyková příslušnost osoby, které je vyřízení určeno, musí uvážiti, zda objektivní znaky nenasvědčují příslušnosti k německému jazyku. Jako objektivní znaky třeba uvažovati při fyzických osobách zvláště jméno, povolání a bydliště, při právnických osobách jedací řeč a sídlo; Při právnických osobách třeba ovšem přihlížeti také ke znakům, které mají rozhodující význam pro postavení právnických osob v občanské soudní pravomoci (§ 1 druhého nařízení k provedení nařízení o výkonu občanské pravomoci v Protektorátu Čechy a Morava ze dne 5. září 1939, Říš. zák. I., str. 1697).

2. Ustanovení předchozího odstavce platí přiměřeně, má-li býti vyřízení českého podání doručeno také příslušníku německého jazyka.

3. Vydal-li soud účastníku, zmýliv se v posuzování jeho jazykové příslušnosti, vyřízení jazykově nevyhovující, může účastník žádati, aby mu bylo vydáno vyřízení jazykově správné. Takové žádosti třeba vyhověti s největším urychlením.

III. Zápisy do veřejných knih, rejstříků atp.

Zápisy do veřejných knih, rejstříků atp. stanou se v jazyku, v kterém se vydává vyřízení, je povolující nebo nařizující.

IV. Ústní styk.

1. . . . .

2. . . . .

3. . . . .

4. Projevy české a německé se protokoluji v jazyku, v kterém se staly, soudní rozhodnutí pak v jazyku nebo v jazycích, v kterých byly prohlášeny. Ostatní obsah protokolu se sepíše, jsou-li strany příslušníky německého jazyka, jen německy, jsou-li to příslušníci jednak jazyka českého, jednak jazyka německého, v obou jazycích.

5. . . . .

V. Styk s cizinou.

1. V úředním styku s úředními místy cizích států se užije jazyka českého a německého všude tam, kde se dosud užívalo výhradně češtiny.